

Nikolaiternas lära

Av

William Marrion Branham

Nikolaiternas lära

Upp. 2:15: "Så har du också några som håller sig till nikolaiternas lära, som jag hatar." [Eng. övers.]

Som Ni minns framhöll jag i den Efesiska tidsåldern att ordet *Nikolait* kommer från två Grekiska ord: *Nikao*, som betyder *att besegra* och *Lao*, som betyder *Lekmännen*. Nikolait betyder: "*att besegra lekmännen*." Varför är nu detta så förskräckligt? Det är förskräckligt därför att Gud aldrig har lagt Sin församling i händerna på ett politiskt sinnat utvalt ledarskap. Han har lagt Sin församling i händerna på av Gud ordinerade, andefyllda män, som lever efter Ordet och leder människorna genom att ge dem Ordet att äta. Han har inte delat upp människorna i klasser, så att massorna leds av ett heligt prästerskap. Det är sant att ledarskapet måste vara heligt, men det måste hela församlingen också. Vidare, det finns inget ställe i Ordet där präster eller predikanter eller något sådant medlar mellan Gud och människorna, inte heller finns det något ställe där de är åtskilda i sin tillbedjan av Gud. Gud vill att alla skall älska och tjäna Honom tillsammans. Nikolaitismen förstör dessa rättesnören och skiljer i stället predikanterna från människorna och gör ledarna till storpampar i stället för tjänare. Den här läran började nu faktiskt som en gärning i den första tidsåldern. Det ser ut som om problemet låg i två ord: "äldste" (presbyter) och "föreståndare" (biskop). Fastän Skriften visar att det finns flera äldste i varje församling, började några (bland dem Ignatius) lära att meningen med en biskop var en som var överordnad och hade myndighet och makt över de äldste. Sanningen är att ordet "äldste" visar vem personen är, medan ordet "biskop" pekar på samme mans ämbete. Äldsten är mannen. Biskop är mannens ämbete. "Äldste" har alltid betecknat och kommer alltid att beteckna helt

enkelt en mans kronologiska ålder i Herren. Han är äldre, inte därför att han är utvald eller ordinerad etc., utan därför att han är ÄLDRE. [Svenskans *äldste* heter i den engelska bibeltexten *elder* — *äldre*. — Övers.] Han är mera mogen, tränad, inte nybörjare, tillförlitlig på grund av erfarenhet och en sedan länge bevisad Kristen upplevelse. Men nej, biskoparna höll sig inte till Paulus' brev, utan de gick hellre till Paulus' redogörelse för den gången han kallade de äldste från Efesus till Miletus i Apg. 20. I vers 17 står det att "de äldste" kallades, och sedan i vers 28 kallas de "föreståndare" (biskopar). Och de här biskoparna (utan tvivel politiskt sinnade och maktlystna) vidhöll att Paulus hade menat, att "föreståndare" var något för mer än den lokale äldsten, som hade något att säga till om endast i sin egen församling. För dem var nu en biskop en som hade utökad myndighet över många lokala ledare. En sådan föreställning var varken Biblisk eller historisk, fast till och med en man av Polykarpus' resning lutade åt en sådan organisation. På det sättet blev det, som började som en gärning i den första tidsåldern, en bokstavlig lära, och så är det än idag. Biskoparna gör fortfarande anspråk på makt att styra människor och handla med dem efter behag och placera dem var de vill i den prästerliga verksamheten. Detta förnekar Den Helige Andes ledarskap, Hans som sade: "Avskilj åt mig Paulus och Barnabas för det verk jag har kallat dem till." Detta är anti-Ord och anti-Krist. Matt 20:25-28: "Då kallade Jesus dem till sig och sade: 'I veten att furstarna uppträda mot sina folk såsom herrar och att de mäktige låta folken känna sin myndighet. *Så är det icke bland eder*; utan den som vill bli störst bland eder, han vare de andras tjänare, och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng, likasom Människosonen har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många.'" Matt. 23:8-9: "Men I

skolen icke låta någon kalla eder 'rabbi', ty en är eder Mästare, och I ären alla bröder. Ej heller skolen I kalla någon på jorden eder 'fader', ty en är eder Fader, han som är i himmelen.”

För att klarlägga detta ännu mer, låt mig förklara nikolaitismen så här! Som Ni minns står det så här i Upp. 13:3: ”Och jag såg ett av dess huvuden vara likasom sårat till döds, men dess dödssår blev läkt. Och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret.” Nu vet vi att det sårade huvudet var det hedniska romerska imperiet, den där mäktiga politiska världsmakten. Det här huvudet uppstod igen som ”det romersk-katolska andliga imperiet”. Ge nu noga akt på detta! Vad gjorde det politiska, hedniska Rom, som var grunden för dess framgång? Hon ”splittrade och besegrade”. Det var Roms säd – splittra och besegra. Hennes järntänder slet sönder och uppslukade. Den hon slet sönder och slukade kunde inte resa sig igen, som då hon förstörde Kartago och strödde ut det som salt. Samma järnsäd stannade kvar i henne då hon uppstod som den falska församlingen, och hennes politik har förblivit densamma – splittra och besegra. Det är nikolaitism och Gud hatar den.

Nu är det ett välkänt historiskt faktum, att då denna villfarelse smög sig in i församlingen, började man tävla om biskopsämbetena, med det resultatet att denna ställning gavs åt de mera utbildade och materiellt framstegsvänliga och politiskt sinnade männen. Mänskliga kunskaper och program började överta den gudomliga vishetens plats och Den Helige Ande styrde inte längre. Detta var verkligen ett tragiskt missförhållande, för biskoparna började hävda att det inte längre behövdes en tydlig kristen karaktär för att tjäna varken Ordet eller riterna i församlingen, för det var elementen och ceremonien som räknades. Detta tillät onda män (förförare) att splittra hjorden.

Med den människogjorda läran om biskoparnas upphöjelse till en ställning, som Skriften inte ger dem, var nästa steg att dela ut graderade titlar, som byggdes upp till en religiös hierarki. Snart fanns det ärkebiskopar över biskoparna och kardinaler över ärkebiskoparna och på Bonifacus den tredjes tid var det en påve över alltsammans, en *Pontiff*.

Med nikolaiternas lära och sammanslagningen av kristendomen med babylonianismen måste slutresultatet bli det Hesekiel såg i kapitel 8:10: "När jag nu kom in, fick jag se allahanda bilder av vederstyggliga kräldjur och fyrfotadjur, så ock Israels hus' alla eländiga avgudar, inristade runt omkring på väggarna." Upp. 18:2: "Och han ropade med hög röst och sade: 'Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vedestyggliga fåglar. Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit;'"

Denna nikolaiternas lära, denna regel, som stadfästes i församlingen, blev nu inte alltför väl mottagen hos en stor del av människorna, för de kunde läsa enstaka brev eller uppsatser om Ordet, skrivna av någon gudfruktig person. Så vad gjorde kyrkan? Den uteslöt de gudfruktiga lärarna och brände bokrullarna. De sade: "Det krävs särskild utbildning för att läsa och förstå Ordet. Till och med Petrus sade att mycket av det Paulus skrev var svårt att förstå." Då man tagit ifrån människorna Ordet, blev det snart så att människorna bara lyssnade till vad prästen hade att säga, och gjorde vad han sade till dem. De kallade detta för Gud och Hans heliga Ord. De intog människornas personlighet och liv och gjorde dem till tjänare åt ett tyranniskt prästerskap.

Om Du nu vill ha bevis för att den katolska kyrkan kräver människors liv och personlighet, så lyssna bara till Theosodius X's förordning. *Theosodius' 1:a bud.*

Detta påbud utgavs omedelbart efter att han hade döpts av Roms Första Kyrka. ”Vi tre kejsare vill att våra undersåtar orubbligt håller sig till den religion, som Sankt Petrus lärde Romarna, vilken trofast har bevarats genom tradition och nu bekännes av påven, Damasus av Rom, och Petrus, biskop av Alexandria, en man av apostolisk helighet enligt apostlarnas stiftelse, och Evangeliets lära. Låt oss tro på *en* Gudom med Fadern, Sonen och Den Helige Ande med lika majestät i den Heliga Treenigheten. *Vi beordrar att de som håller sig till denna tro skall kallas Katolska Kristna, vi stämplrar alla de vettlösa efterföljarna av andra religioner med det skändliga namnet kättare och förbjuder deras sammankomster att anta namnet kyrkor.* Förutom den gudomliga rättvisans förkastelse har de att vänta sig de svåra straff, som våra myndigheter, ledda av himmelsk visdom kommer att anse passande att åläggas . . .”

De femton strafflagar, som denne kejsare stiftade på lika många år, berövade de evangeliska alla rättigheter att utöva sin religion, utestängde dem från alla medborgerliga ämbeten och hotade dem med böter, konfiskering, förvisning och till och med, i vissa fall, döden.

Vet Ni vad? Vi är på väg just dit idag.

Den romersk-katolska kyrkan kallar sig för moderkyrkan. Hon kallar sig för den första eller ursprungliga kyrkan. Det är absolut korrekt. Hon var den ursprungliga första församlingen i Rom, som avföll och gick in i synden. Hon var den första som organiserade sig. I henne fanns nikolaiternas gärningar och sedan deras lära. Ingen förnekar att hon är mor. Hon är mor och har fått

döttrar. En dotter kommer från en kvinna. En kvinna klädd i scharlakansrött sitter på Roms sju kullar. Hon är en sköka och har fött döttrar. Dessa döttrar är de protestantiska kyrkorna, som kom ut ifrån henne och sedan gick raka vägen tillbaka till organisation och nikolaitism. Denna Mor till dotterkyrkorna kallas sköka. Det är en kvinna, som varit otrogen sina äktenskapslöften. Hon var gift med Gud och gick sedan bort och bedrev otukt med djävulen och i sin otukt har hon fött döttrar, som är precis lika henne. Denna mor-och-dotterkombination är anti-Ord, anti-Ande och följaktligen anti-Krist. Ja, ANTIKRIST.

Innan jag nu kommer för långt vill jag nämna att dessa tidiga biskopar trodde sig stå över Ordet. De sade till människorna att de kunde förlåta deras synder om de bekände dem. Det var aldrig sant. De började döpa spädbarn på 100-talet. De praktiserade faktiskt pånyttfödande dop. Inte underligt att folk är förvirrade idag. Om de var så förvirrade då, så nära Pingsten, så är de nu i den mest förtvivalade situation, ungefär tvåtusen år från den ursprungliga sanningen.

Å, Guds Församling, det finns bara ett enda hopp. Kom tillbaka till Ordet och stanna hos Det.

BALAAMS LÄRA

Upp. 2:14: ”Du har hos dig några som hålla fast vid Balaams lära, hans som lärde Balak, huru han skulle lägga en stötesten till fall för Israels barn, så att de skulle äta kött från avgudaoffer och bedriva otukt.”

Man kan helt enkelt inte ha en nikolaitisk ordning i församlingen utan att denna andra lära kommer in också. Ser Ni, om man tar bort Guds Ord och Andens ledning som

gudstjänstelement ("de som tillber mig måste tillbe i Ande och sanning") då måste man ge människorna en annan gudstjänstform i stället, och ersättning betyder balaamism.

Om vi skall förstå vad Balaams lära är i den nytestamentliga församlingen, är det bäst att vi går tillbaka och ser efter vad det var i den gammaltestamentliga församlingen och tillämpa det på den där tredje tidsåldern och sedan följa det fram till den innevarande.

Berättelsen finns i 4 Mosebok, kapitel 22 till 25. Nu vet vi att Israel var Guds utvalda folk. De var sin tids pingstväänner. De hade tagit skydd under blodet, de hade alla blivit döpta i Röda Havet och de kom upp ur vattnet sjungande i Anden och dansande i Den Helige Andes kraft, medan Mirjam, profetissan, spelade på sin tamburin. Nå, efter en viss tids resa kom dessa Israels barn till Moab. Ni kommer ihåg vem Moab var. Han var son till Lot genom en av dennes egna döttrar, och Lot i sin tur var brorson till Abraham, så Israel och Moab var släkt. Jag vill att Ni skall förstå det. Moabiterna kände till sanningen, antingen de levde upp till den eller inte.

Så Israel kom fram till Moabs gräns och sände bud till kungen och sade: "Vi är bröder. Låt oss passera genom Ert land! Om vårt folk eller våra djur äter eller dricker någonting, skall vi gärna betala för det." Men kung Balak blev mycket upprörd. Denne nikolaiternas hövding var inte beredd att låta församlingen komma igenom med sina tecken och under och olika manifestationer av Den Helige Ande, med sina ansikten lysande av Guds härlighet. Det var för riskabelt, han kunde ju mista några av de sina. Så Balak vägrade att låta Israel passera. Han var faktiskt så rädd för dem, att han gick till en profet, som var mutbar, som hette Bileam och bad honom medla mellan honom och Gud och

bönfalla den Allsmäktige att förbanna Israel och göra dem maktlösa. Och Bileam, som var ivrig att delta i politiska angelägenheter och bli en stor man, var bara alltför glad att få göra det. Men då han förstod att han måste närma sig Gud och få tala med Honom för att få folket förbannat, eftersom han inte kunde göra det själv, gick han för att fråga Gud om han kunde få Hans tillåtelse att gå. Är nu inte det precis likt nikolaiterna vi har med oss idag? De förbannar var och en, som inte vill gå deras väg.

Då Bileam bad Gud om tillåtelse att gå, avvisade Gud honom. Oj, vad det stack! Men Balak envisades, och lovade än större lön och ära. Så Bileam gick tillbaka till Gud. *Ett* svar från Gud borde ha varit nog. Men inte för den egensinnige Bileam. Då Gud såg hans ondskas, sade Han till honom att stå upp och gå. Kvickt sadlade han åsnan och iväg det bar. Han borde ha insett att detta helt enkelt var Guds tillåtande vilja och att han inte skulle kunna förbanna dem om han så gick tjugo gånger och försökte tjugo gånger. Hur lika Bileam är inte människorna idag! De tror på tre gudar, döps i tre titlar i stället för NAMNET, och ändå låter Gud Anden komma över dem liksom Han gjorde med Bileam, och de kommer att fortsätta att tro att de har alldeles rätt, och här är de faktiskt fullkomliga balaamiter. Balaams lära, ser Ni. Fortsätta i alla fall. Göra det på sitt eget sätt. De säger: "Å, Gud har välsignat oss. Det måste vara rätt." Jag vet att Han har välsignat Er. Jag förnekar inte det. Men det är samma organisationella väg, som Bileam tog. Det är trots mot Guds Ord. Det är falsk undervisning.

Så Bileam for vilt vägen fram tills en ängel från Gud ställde sig i vägen för honom. Men den där profeten (biskopen, kardinalen, ordföranden, presidenten och

högste uppsyningsmannen) var så förblindad för andliga ting genom tanken på ära och härlighet och pengar att han inte kunde se ängeln som stod där med draget svärd. Där stod han för att hindra den galne profeten. Den lilla åsnan såg honom och vek undan fram och tillbaka tills den slutligen klämde Bileams fot mot en stenmur. Åsnan stannade och ville inte fortsätta. Den kunde inte. Så Bileam hoppade av och började slå den. Då började åsnan tala till Bileam. Gud lät den där åsnan tala ett språk. Den där åsnan var ingen korsning, den var av den ursprungliga säden. Den sade till den förblindade profeten: "Är jag inte Din åsna, och har jag inte burit Dig trofast?" Bileam svarade: "Jo, jo, Du är min åsna och Du har burit mig trofast ända tills nu, och om jag inte kan få fart på Dig, kommer jag att döda dig. . . Hoppsan! Vad är detta, tala med en åsna? Det var konstigt, jag tyckte jag hörde åsnan tala och jag svarade den."

Gud har alltid talat ett språk. Han talade vid Belsassars gästabud och sedan vid Pingsten. Han gör det igen idag. Det är en varning för snart stundande dom.

Då blev ängeln synlig för Bileam. Han sade till Bileam att om inte åsnan hade varit, skulle han redan ha varit död för att han frestat Gud. Men då Bileam lovade gå tillbaka, blev han sänd vidare med förmaningen att säga endast vad Gud gav honom.

Så Bileam gick ned och satte upp sju altaren för de rena offerdjuren. Han dödade en vädur, som betecknade Messias' tillkommelse. Han visste vad han skulle göra för att närma sig Gud. Han hade mekaniken precis rätt, men inte dynamiken, precis som nu. Kan Ni inte se det, nikolaïter? Där var Israel där nere i dalen, och offrade samma offer, gjorde samma saker, men bara den ene hade tecknen som följde med. Bara den ene hade Gud mitt

ibland sig. Formen för Dig ingenstans. Den kan inte ta Ande-uppenbarelsens plats. Det var det som skedde i Nicea. De antog Balaams lära, inte Guds lära. Och de snubblade, ja, de föll. De blev döda män.

Sedan offret hade offrats, var Bileam redo att profetera. Men Gud band hans tunga och han kunde inte förbanna dem. Han välsignade dem.

Balak var mycket arg, men det fanns ingenting Bileam kunde göra med profetian. Den hade uttalats av Den Helige Ande. Så Balak sade till Bileam att gå längre ner, ner i dalen och titta på deras eftertrupp för att se efter om det inte möjligen fanns något sätt han kunde förbanna dem på. Den taktik Balak använde är samma taktik de använder idag. De stora samfundet ser ner på de små grupperna, och vad de än finner ibland dem som de kan göra en skandal av, det får de tag i och ropar ut det. Om de moderna lever i synd, så säger ingen någonting om det, men om en av de utvalda kommer i knipa, då skriker varenda tidning ut det över hela landet. Ja, Israel hade sina (köttsliga) avigsidor. De hade en sida, som inte var berömvärd, men trots deras ofullkomligheter HADE DE genom Guds avsikt, som verkar genom utväljelse, genom nåd och inte genom gärningar, MOLNSTODEN OM DAGEN OCH ELDSTODEN OM NATTEN, DE HADE DEN SLAGNA KLIPPAN, KOPPARORMEN OCH TECKNEN OCH UNDREN. De var försvarade – inte i sig själva, men i Gud.

Gud hade ingen respekt för dessa nikolaiter med sina Fil. Dr., Jur. Dr. och Teol. Dr. och alla deras fina organisationer och det bästa människor kunde skryta med. Men Han hade respekt för Israel för de hade det försvarade Ordet mitt ibland sig. Säkert såg inte Israel alltför kultiverade ut, där de just hade kommit från Egypten i

flygande fläng, men det var ett välsignat folk i alla fall. Allt de hade vetat om i över tre hundra år var att vakta boskap, sköta åkrar och slava i dödsfruktan under egyptierna. Men nu var de fria. De var ett välsignat folk genom Guds överhöghet. Visst såg Moab ner på dem. Det gjorde alla de andra folken, också. Organisationerna ser alltid ner på de oorganiserade, och har bestämt sig för att antingen föra dem in i organisationen eller förgöra dem då de inte vill komma.

Nu skulle någon kunna fråga mig: "Broder Branham, vad får Dig att tro att Moab var organiserat, men inte Israel? Var har Du fått den idén ifrån?" Jag får den just här ifrån Bibeln. Det står skrivet här alltsammans. Allting, som är skrivet i Gamla Testamentet som är i berättelseform, är skrivet till förmaning för oss, så att vi kan ta lärdom av det. Här är det, just i 4 Mos. 23:9, eng. övers.: "Från klippornas topp ser jag ju honom, och från höjderna skådar jag honom; se, folket skall bo ALLENA och skall ICKE RÄKNAS BLAND NATIONERNA." Där är det. Gud ser ner från toppen av bergen, inte i någon dal för att utforska deras dåliga sidor och fördöma dem. Gud ser dem så som Han vill se dem — från kärlekens och barmhärtighetens höjd. De bodde ALLENA och de var inte organiserade. De hade ingen konung. De hade en profet, och profeten hade Gud i sig genom Anden, och Ordet kom till profeten och Ordet gick till människorna. De tillhörde inte FN. De tillhörde inte Kyrkornas Världsråd, baptisterna, presbyterianerna, Assembly of God eller någon annan grupp. De behövde inte tillhöra. De var förenade med Gud. De behövde inte råd från något råd — de hade "Så säger Herren" mitt ibland sig. Halleluja!

Trots det faktum att Bileam visste hur man på rätt sätt skulle närma sig Gud och kunde frambringa en

uppenbarelse från Herren genom en särskild kraft, som han utrustats med, var han ändå, trots allt detta, biskop i en falsk grupp. För vad gjorde han nu för att ställa sig in hos Balak? Han utformade en plan, så att Gud skulle bli tvungen att låta döden drabba Israel. Precis som Satan visste att han kunde förföra Eva (få henne att falla i köttslig synd) och på detta sätt få Gud att låta Sin uttala dödsdom mot synden gå i verkställighet, så visste Bileam att om han kunde få Israel att synda, skulle Gud vara tvungen att låta döden drabba dem. Så han planerade ett sätt att få dem att komma över och delta i synden. Han skickade ut inbjudningar att komma till Baal-Peors högtid (Kom hit och tillbed tillsammans med oss!) Israel hade nu, utan tvivel, sett egyptiernas högtider, så de tyckte inte det skulle vara alltför fel att gå och bara titta på och kanske äta tillsammans med folket. (Vad är det för fel med gemenskap, egentligen? Det är ju meningen att vi skall älska dem, eller hur, hur skulle vi annars kunna vinna dem?) Att vara vänlig har aldrig skadat någon – så tänkte de. Men då de där sexiga moabitiska kvinnorna började dansa och klä av sig medan de virvlade runt i sin rock'nroll och twist, upptändes lusten i israeliterna och de drogs med i äktenskapsbrott, och Gud slog i Sin vrede fyrtyotvå tusen av dem.

Och det är vad Konstantin och hans efterträdare gjorde i Nicea och efter Nicea. De inbjöd Guds folk till sammankomsten. Och då församlingen satte sig ned för att äta, och stod upp för att leka (då de deltog i församlingsformaliteter, ceremonierna och de hedniska högtiderna, som fått namn efter kristna riter), då var den fångad. Den hade begått otukt. Och Gud gick ut.

Då en människa vänder sig bort från Guds Ord och förenar sig med en församling i stället för att ta emot Den Helige Ande, då dör den människan. Död! Det är vad hon

är. Gå inte in i en församling! Gå inte in i en organisation och bli upptagen med trosbekännelser och traditioner eller någonting, som tar Ordets och Andens plats, för då är Du död. Det är slut. Du är död. För evigt skild från Gud!

Det är vad som har skett i varenda tidsålder sedan dess. Gud befriar människorna. De kommer ut genom Blodet, helgas genom Ordet, går genom dopets vatten och blir fyllda med Anden. Men efter en tid svalnar den första kärleken och någon får idén att de borde organisera sig för att skydda sig och göra sig ett namn. Och de organiserar sig igen i den andra generationen, ibland redan tidigare. De har inte längre Guds Ande, bara ett slags tillbedjan. De är döda. De har beblandat sig med trosbekännelser och former och det finns inget liv i dem.

Så Bileam fick Israel att begå otukt. Vet Du att fysisk otukt är precis samma ande som finns i organiserad religion? Jag sade att otuktens ande är organisationens ande. Och alla otuktiga kommer att få sin plats i eldsjön. Det är vad Gud tycker om organisation. Joo Du, skökan och hennes döttrar kommer att vara i eldsjön.

Kyrkosamfund är inte av Gud. Det har de aldrig varit och kommer aldrig att bli det. Det är en orättfärdig ande, som delar upp Guds folk i prästerskap och lekmän, och därför är det en orättfärdig ande, som skiljer människor från människor. Det är det organisation och kyrkosamfund gör. Då de organiserar sig skiljer de sig från Guds Ord, och går in i andligt äktenskapsbrott.

Lägg nu märke till att Konstantin gav speciella högtider åt folket! Det var de gamla hedniska högtiderna med nya namn tagna från församlingen, eller i några fall tog man kristna riter och missbrukade dem tillsammans med hedniska ceremonier. Han tog tillbedjan av solguden och ändrade det till Guds Son. I stället för att fira den 21

december, som är den dag de brukade fira solgudens högtid, flyttade de den till den 25 december och kallade den för Guds Sons födelsedag. Men vi vet, att Han föddes i april då livet föds, inte i december. Och de tog Astartes högtid och kallade den Påsk, då de kristna förväntas fira Herrens död och uppståndelse. Det var faktiskt en hednisk Astarte-högtid.

De placerade altaren i kyrkan. De satte in bilder. De gav människorna vad de kallade Apostlarnas trosbekännelse, fast man inte kan hitta den i Bibeln. De lärde människorna att dyrka förfäderna och gjorde därmed den romersk-katolska kyrkan till den största spiritistiska kyrkan i världen. Varenda vederstygglig fågel fanns i den buren. Och Du har Protestanterna med sina organisationer, som gör detsamma.

De åt avgudaoffer. Nu säger jag inte att detta betyder att de bokstavligen åt kött, som hade offrats åt avgudar. För fastän rådsförsamlingen i Jerusalem hade uttalat sig mot sådant, gjorde inte Paulus så stor affär av det, han sade att avgudarna inte var någonting. Det var bara en samvetssak, såvida det inte kränkte en svagare broder, då var det inte tillåtet. Vidare har denna Uppenbarelse med hedningarna att göra och inte med judarna, eftersom det här är hednaförsamlingar. Jag ser detta i samma ljus, som jag ser Herrens ord: "Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder. Människan skall leva icke allenast av bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun." Man kan förstå, att ätandet faktiskt är deltagande i andlig mening. Så då de här människorna böjde sig inför bilderna, tände ljus, använde hedniska högtidsdagar, bekände sina synder inför människor (av vilka alla tillhör djävulens religion), deltog de tillsammans med djävulen och inte av Herren. De var i

avgudadyrkan antingen de medgav det eller inte. De kan prata så mycket de vill om att altarna och rökelsen bara är till för att påminna dem om Herrens böner, eller vad de nu tror att det betyder. Och de kan säga att då de ber framför bilden är det bara för att ge bönen eftertryck. Och då de bekänner inför prästen, så är det egentligen inför Gud de gör det i sina hjärtan, och då de säger att prästen förlåter dem, så är det bara så att han gör det i Herrens Namn. De kan säga vad de vill, men de deltar i den välkända babyloniska, sataniska religionen och har förenat sig med avgudar och begått andlig otukt, vilket betyder döden. De är döda.

Så kyrkan och staten gifte sig. Kyrkan förenade sig med avgudar. Med statens makt bakom sig, kände de att: "Nu hade riket kommit och Guds vilja hade skett på jorden". Inte underligt att den romersk-katolska kyrkan inte väntar på Herren Jesu återkomst. De är inte millennialister. De har sitt tusenårsrike just här. Påven regerar redan och Gud regerar i honom. Så då Han kommer, enligt dem, måste det vara då den nya himlen och den nya jorden ställs i ordning. Men de har fel. Den där påven är den falska församlingens överhuvud, och det kommer att bli ett tusenårsrike, men medan det pågår kommer han inte att vara i det. Han kommer att vara någon annanstans.

VARNINGEN

Upp. 2:16: "Gör då bättring; varom icke, så skall jag snart komma över dig och skall strida mot dem med min muns svärd."

Vad annat kan Han säga? Kan Gud överse med dessas synd, som har missbrukat Hans Namn? Det finns bara ett

enda sätt att få nåd i syndens stund, GÖRA BÄTTRING. Erkänn att Du har fel! Kom till Gud för att få förlåtelse och för att få Guds Ande. Detta är en befallning från Gud. Att vara olydig är döden, för Han säger: "Jag skall strida mot Dig med svärdet i min mun." Vilddjuret stred mot de heliga, men Gud kommer att strida mot vilddjuret. Dessa, som stred mot Ordet, kommer en dag att finna att Ordet strider mot dem. Det är allvarligt att ta bort något från eller lägga något till Guds Ord. För dessa, som ändrade på det och gjorde som det passade dem med det, vad kommer slutet att bli annat än död och förintelse? Men ännu ropar Guds nåd: "Gör bättring!" Å, hur ljuvliga är inte tankarna på bättring! Intet kan jag giva Dig, till Ditt kors jag sluter mig. Jag kommer med min sorg. Jag omvänder mig för att jag är vad jag är och från det jag har gjort. Nu är det blodet, ingenting annat än Jesu blod. Vad skall det bli? Bättring eller dödens svärd? Du får själv bestämma.

(Från An Exposition Of The Seven Church Ages)

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org